

„Radujte se a jásejte“

Cesta ke svatosti, 1. krok: chtít více a vydat se na cestu

„Jedno ti schází: jdi“

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

28. neděle v mezidobí, cyklus B (14.10.2018)

(Mdr 7, 7-11; Žalm 90; Žid 4, 12-13; Mk 10, 17-30)

Chceme projít do 11. listopadu „cestu ke svatosti“. Neděláme si iluzi, že 11. listopadu budeme všichni svatí, ale doufám, že budeme vědět trochu více o cestě, která vede k plnosti křesťanského života, k plnému přijetí lásky Boží do svého života, protože „svatost není nic jiného než plně žitá láska“ (*Gaudete et Exsultate*, č. 21). Na naší cestě budeme právě doprovázeni četbou apoštolské exhortace papeže Františka o povolání ke svatosti v současném světě. Tento týden je na programu 1. kapitola „povolání ke svatosti“ (výťah najdete na druhé straně, ale můžete také přečíst celou tuto kapitolu).

Dnešní evangelium nám ukazuje jak „bohatý mladík“ „zesmutněl a odešel zarmoucen“. Co nefungovalo v tomto příběhu? Mladík zachovával všechna přikázání a to není málo! Ale Ježíš ví, že křesťanský život není jenom o splnění přikázání, a právě protože má mladíka rád, chce, aby se nezastavil na cestě, ale učinil další krok směrem k Božímu království, další krok na cestě ke svatosti. Řekl mu: „Jedno ti schází: jdi“

„Jedno ti schází.“ Nemůžeme se spokojit s bodem, na kterém jsme v duchovním životě, protože nikdy na této zemi nebudeme u cíle: náš cíl je v nebi. Máme stále chtít více, chtít se stát svatými. Křesťan nemůže zůstat stát na místě.

„Jdi“. Nemysli si, že už jsi v cíli. Musíš chtít více a vydat se na cestu, abys našel to, co chceš. Cesta k Božímu království je osobní a je pro každého jiná, ale to, co je společné, je nutnost „jít“, vydat se na cestu k cíli, který Ježíš ukazuje. „Bohatý mladík“ nebyl schopen učinit tento krok... aspoň ne v tento den. Ale měl ještě možnost se vrátit a „jít“ za Ježíšem. A my? Na co ještě čekáme?

Otec Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti

Otázky k zamyšlení:

- Kde jsem na této cestě k Bohu? Jaký vztah mám k Němu?
- Toužím po tom jít dále v duchovním životě? Chci „více“?
- Jaké konkrétní kroky můžu udělat, abych se vydal na cestu s Ježíšem?

„Gaudete et Exsultate“

(„Radujte se a jásejte“)

Apoštolská exhortace papeže Františka o povolání ke svatosti v současném světě

První kapitola: Povolání ke svatosti

1. „Radujte se a jásejte“ (Mt 5,12), říká Ježíš těm, kdo jsou kvůli němu pronásledováni nebo ponižováni. Pán požaduje všechno a současně nabízí pravý život, štěstí, k němuž jsme byli stvořeni. Chce, abychom byli svatí, a nečeká, že se spokojíme s tuctovou, zředěnou a lichou existencí. (...)

7. Rád pozoruji svatost přítomnou v trpělivosti Božího lidu. (...) Častokrát je to svatost, která na nás čeká „u našich dveří“, svatost těch, kteří žijí vedle nás a kteří jsou odrazem Boží přítomnosti. Můžeme jim říkat „střední třída svatosti“.

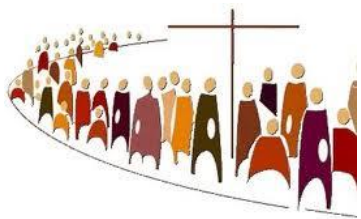
10. Já bych chtěl touto exhortací především připomenout povolání ke svatosti, které Pán dává každému z nás, povolání, s nímž se obrací také k tobě: „Buďte svatí, neboť já jsem svatý“ (Lv 11,44; 1 Petr 1,16). Důrazně to připomněl 2. vatikánský koncil: „Všechny věřící křesťany, vybavené v každém povolání a stavu tolika a tak velikými prostředky spásy, volá Pán – každého jeho vlastní cestou – k dokonalé svatosti, jako je dokonalý sám Otec“.

14. K tomu, abychom byli svatí, nemusíme být biskupy, kněžími, řeholnicemi nebo řeholníky. Mnohdy jsme v pokušení myslet si, že svatost je vyhrazena jen těm, kdo mají možnost vzdálit se běžným zaměstnáním, aby mohli věnovat hodně času modlitbě. Ale tak to není. Všichni jsme povoláni k tomu, abychom byli svatí tím, že budeme žít v lásce a že každý budeme vydávat svědectví v každodenním zaměstnání tam, kde se nacházíme. Žiješ zasvěceným životem? Buď svatá nebo svatý tím, že budeš žít své darování se radostně. Žiješ v manželství? Buď svatá nebo svatý tím, že miluješ a pečuješ o svého manžela nebo manželku tak, jako to Kristus činí s církví. Chodíš do zaměstnání? Buď svatá nebo svatý poctivou a pečlivou prací ve službě bratřím a sestrám. Jsi otec nebo matka, babička nebo dědeček? Buď svatá nebo svatý tím, že trpělivě učíš děti následovat Ježíše. Jsi ve vedoucí pozici? Buď svatý tím, že bojuješ za obecné dobro a nehledáš své osobní výhody.

19. Křesťan nemůže myslet na své poslání na této zemi, aniž by je chápal jako cestu svatosti (...)

32. Neměj strach ze svatosti. Ona ti nevezme síly, život ani radost. Naopak, staneš se tak člověkem, na jakého Otec myslel, když tě stvořil, a zůstaneš věrný svému bytí. Závislost na Bohu nás osvobozuje od otroctví a přivádí nás k poznání naší důstojnosti. (...)

34. Neměj strach zamířit výš, nechat se Bohem milovat a být osvobozen. Neměj strach nechat se vést Duchem Svatým. Svatost neumenšuje tvé lidství, protože je setkáním tvé slabosti se silou milosti. Ostatně, jak říkal Leon Bloy, v životě „jen jedno je smutné (...), že nejsme svatí“.

„Radujte se a jásejte“

Cesta ke svatosti, 2. krok: odstranit překážky

„Mezi vámi tomu tak nebude“

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

29. neděle v mezidobí, cyklus B (21.10.2018)

(Iz 53, 10-11; Žalm 33; Žid 4, 14-16; Mk 10, 35-45)

V evangeliu Zebedeovi synové žádají čestná místa v Božím Království. Skutečně mají za sebou první krok na cestě ke svatosti: chtějí více a vydali se na cestu za Ježíšem. Ale jejich motivace nejsou úplně čisté. Chtějí si budovat „církvní kariéru“. Tento „kariérismus“ existuje ještě dnes nejenom v Římě nebo jenom „nahore“, ale i v každé farnosti. Možná máte pocit, že jste na druhé straně, na straně těch deseti ostatních apoštolů, kteří se rozmrzeli na Jakuba a Jana. Ale proč se tak rozmrzeli? Pravděpodobně proto, že záviděli! Proto Ježíš si musel všechny zavolat a říct jim: „Mezi vámi tomu tak nebude“. Máte se obrátit a jednat jako Ježíš, který „nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život“. Církvní kariérismus a závidění „kariéristům“ jsou pokušení, která se můžou týkat každého z nás.

V druhé kapitole exhortace „Gaudete et Exsultate“ papež František ukazuje na „dva nenápadné nepřátele svatosti“: gnosticismus a pelagianismus. Ještě dnes si hodně křesťanů myslí, že jsou lepší než ostatní, protože „vědí“ (gnosis v řečtině). Mají pocit, že našli správnou odpověď na všechny otázky a chtějí donutit ostatní, aby mysleli jako oni. Chybí jim pokora, smysl pro Boží tajemství a pro legitimní rozmanitost v církvi. Moderní „pelagiáni“ (podle jména mnicha Pelagia) jsou ti, kteří, jak píše papež František, „spoléhají jenom na své vlastní síly a považují se za nadřazené vůči druhým“. Znovu chybí jim pokora a chybí jim skutečná láska.

Papež na konci této kapitoly vyzývá každého, aby se před Bohem tázal a zkoumal, jakým způsobem by se mohly tyto bludné cesty projevat v jeho životě.

Otec Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti

Otázky k zamyšlení

- Jaké překážky mám odstranit, abych mohl kráčet na cestě ke svatosti?
- Jaké postoje mám změnit, abych mohl více milovat a abych se mohl „radovat a jásat“ z přítomnosti Boží v mém životě? Kariérismus? Závidění „kariéristům“? Gnosticismus? Pelagianismus? Ještě jiný postoj?

„Gaudete et Exsultate“

(„Radujte se a jásejte“)

Apoštolská exhortace papeže Františka o povolání ke svatosti v současném světě

Druhá kapitola: Dva nenápadní nepřátelé svatosti

35. V této souvislosti chci poukázat na dvě falešné podoby svatosti, které by nás mohly svést z cesty: gnosticismus a pelagianismus. Tyto dvě hereze vznikly v prvních staletích křesťanství, ale jsou stále znepokojivě aktuální. (...)

39. Mějme se však na pozoru. Nemám teď na mysli racionalisty, kteří jsou nepřáteli křesťanské víry. K uvedeným sklonům může docházet uvnitř církve, jak u laiků ve farnostech, tak u těch, kteří vyučují filosofii nebo teologii ve formačních centrech. Pro gnostiky je totiž také příznačná domněnka, že svými výklady mohou učinit zcela pochopitelnou celou víru a celé evangelium. Absolutizují své teorie a zavazují druhé, aby se podrobili jejich uvažování. (...)

41. Když má někdo odpovědi na všechny otázky, ukazuje tím, že není na správné cestě. Je dost možné, že je to nějaký falešný prorok, který používá náboženství ve svůj prospěch a k prosazování svých psychologických a mentálních výplodů. (...)

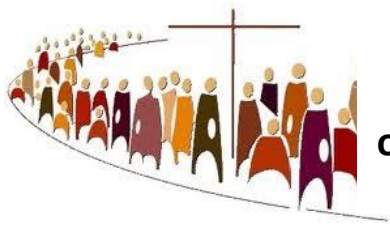
45. Často vzniká nebezpečný omyl: myslet si, že když něco víme nebo to můžeme nějak logicky vysvětlit, tak tím už jsme svatí, dokonalí, lepší než „nevědomá masa“. (...)

48. Moc, kterou gnostici připisovali poznání, začali (...) někteří připisovat lidské vůli, osobnímu úsilí. Tak vznikli pelagiáni a semipelagiáni. (...)

49. Ti, kdo sdílejí toto palegiánské nebo semipelagiánské smýšlení, byt' mluvili nasládlými slovy o Boží milosti, „v posledku spoléhají jenom na své vlastní síly a považují se za nadřazené vůči druhým, protože se drží určitých norem anebo protože jsou neochvějně věrní určitému katolickému stylu“. (...) Podle učení svatého Augustina tě Bůh v různých případech zve, abys dělal to, co můžeš, a „prosil o to, co nemůžeš“, a abys Pánu pokorně říkal: „Dej, co přikazuješ, a přikazuj, co chceš“.

57. Přesto ale existují křesťané, kteří se snaží jít jinou cestou: cestou ospravedlnění vlastními silami, cestou adorace lidské vůle a vlastních schopností (...). Ukazuje se v mnoha zdánlivě odlišných postojích: v posedlosti zákony, v zaujetí společenskými a politickými výhodami, v pedantské péči o liturgii, nauku a prestiž církve, ve vychloubačnosti při řízení praktických záležitostí, v přehnané důvěře v dynamiku programu svépomoci a seberealizace. (...)

62. Kéž Pán osvobodí církev od nových forem gnosticismu a pelagianismu, které ji zatěžují a brzdi na její cestě k svatosti! Tyto bludné cesty se projevují různými formami, podle vlastního temperamentu a vlastností. Proto každého vyzývám, aby se před Bohem tázal a zkoumal, jakým způsobem by se mohly projevat v jeho životě.

„Radujte se a jásejte“

Cesta ke svatosti, 3. krok: odpověď na Boží povolání

„Vstaň, volá tě“

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

30. neděle v mezidobí, cyklus B (28.10.2018)

(Jer 31, 7-9; Žalm 126; Žid 5, 1-6; Mk 10, 46-52)

Ve 3. kapitole exhortace „Gaudete et Exsultate“ se papež opírá o text o blahoslavenství. Ve výtahu jsem právě vynechal část, kde papež komentuje jednotlivá blahoslavenství, abych nechal vyniknout to, co chce papež zdůraznit: hlavně, že blahoslavenství nás vedou radikálně proti proudu světské mentality, a že potřebujeme nechat se vést Duchem Svatým, aby nám ideologie tohoto světa nebránily uvést je do praxe.

V evangeliu Bartimaios asi měl představu o tom, co chce a co má učinit. Křičel na Ježíše, ale stejně to nepomáhalo do té doby, než se sám Ježíš chopil iniciativy. Když slyšel „Vstaň, volá tě“, odpovídá na (po)volání a vstupuje do dialogu s Ježíšem. A je uzdravený, ale také „jde tou cestou za ním“, to znamená, že šel na cestu ke svatosti, že se stal učedníkem.

Často i my si myslíme, že víme, co chceme a co máme dělat. Ale moc nám to nejde. Křičíme jako Bartimaios a to nepomáhá. Ale je to opravdu, co Bůh od nás očekává? Máme jenom konat nějaké „dílo pro Boha“ nebo skutečně spolupracovat na „Božím díle“? Boží dílo předpokládá, že přijmeme logiku blahoslavenství, která je právě opakem logiky světa. V díle pro Boha nejprve hledáme, jaké jsou naše potřeby, pak vytvoříme náš projekt, rozdělíme si úkoly a naplánujeme etapy. A až na konci dáme najevo, že to děláme pro Boží slávu! Boží dílo vypadá jinak. Začíná tím, že někdo slyší povolání od Boha a odpovídá „ano“. A pak Bůh sám ho zahrne do společenství, ukáže novou cestu a dává své požehnání. Všechny velká díla v dějinách církve začínala takto: jeden člověk slyší povolání od Boha a odpovídá, od Abrahama k Matce Tereze z Kalkaty přes Pannu Marii.

Otec Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti

Otázky k zamyšlení

- Co pro nás znamená spolupracovat na Božím díle a nejenom dělat nějaké dílo pro Boha? Jak můžeme slyšet Boží povolání a odpovědět na ně?
- Co nám může pomoci vstoupit do logiky blahoslavenství a nenechat se svést lidskými ideologiemi? Jak můžeme nechat Ducha Svatého „osvobodit nás od slabosti sobectví, pohodlnosti a pýchy“?

„Gaudete et Exsultate“

(„Radujte se a jásejte“)

Apoštolská exhortace papeže Františka o povolání ke svatosti v současném světě

Třetí kapitola: V mistrově světle

63. (...) Ježíš vykládal ve vši jednoduchosti, co to znamená být svatý, a to především ve svých blahoslavenstvích (srov. *Mt 5,3-12; Lk 6,20-23*). (...)

65. I když se nám Ježíšova slova mohou zdát poetická, ve skutečnosti tvoří protiproud k tomu, co je běžné, a ke způsobu, jakým se žije ve společnosti. (...) Můžeme je žít jenom tehdy, když nás Duch Svatý prostoupí veškerou svou mocí a osvobodí nás od slabosti sobectví, pohodlnosti a pýchy.

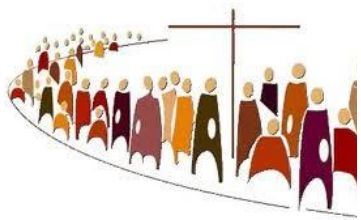
(67. až 94.: papež komentuje jednotlivá blahoslavenství – *Mt 5,3-12*)

95. V 25. kapitole Matoušova evangelia (vv. 31-46) se Ježíš znovu zastavuje u jednoho z těchto blahoslavenství, u blahoslavenství milosrdných. Jestliže hledáme svatost, která je milá Bohu, pak v tomto textu najdeme pravidlo pro naše jednání, podle něhož budeme souzeni: „Měl jsem hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít, byl jsem na cestě a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně“ (*Mt 25,35-36*).

100. Mrzí mě, že nás ideologie často svádí ke dvěma škodlivým omylům. Na jedné straně existují křesťané, kteří oddělují tyto požadavky evangelia od svého osobního vztahu k Pánu, od vnitřního spojení s ním, od milosti. Tím se křesťanství přetváří v jistý druh nevládní organizace, protože se zbavuje té zářivé spirituality (...)

101. Škodlivý a ideologický je také omyl těch, kdo hledí podezíravě na společenskou angažovanost druhých, protože ji považují za něco povrchního, světského, sekularizovaného, imanentistického, komunistického a populistického. Nebo ji zase relativizují s tím, že jiné věci jsou důležitější, nebo že jediné, na čem záleží, je jedna zvláštní oblast nebo téma etiky, kterou oni hájí. Například obrana nenarozených nevinných dětí musí být jasná, pevná a s přesvědčením. (...) Ale stejně posvátný je život chudých, kteří se už narodili, osob, které ohrožuje bída, opuštěnost, vyloučení, obchodování s lidmi, utajovaná eutanázie nemocných a starých lidí, kterým už nikdo nevěnuje pozornost, nové formy otroctví a jakákoli forma vyloučení. (...)

109. Síla svědectví svatých spočívá v životě podle blahoslavenství a podle pravidel, podle nichž budeme souzeni během posledního soudu. Je to pár prostých slov, která jsou ale praktická a platí pro všechny, protože křesťanství je tu především proto, abychom je uskutečňovali v životě. Je ale také předmětem uvažování, to však má hodnotu jen tehdy, když nám pomáhá žít evangelium v každodenním životě. Vřele doporučuji pročitat si často tyto významné biblické texty, připomínat si je, modlit se s nimi a pokoušet se je vtělit. Budou nám prospívat a učiní nás vpravdě šťastnými.

„Radujte se a jásejte“

Cesta ke svatosti, 4. krok: posílit duchovní život

„Nejsi daleko od Božího království“

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

31. neděle v mezidobí, cyklus B (4.11.2018)

(Dt 6, 2-6; Žalm 18; Žid 7, 23-28; Mk 12, 28b-34)

V evangeliu se učitel zákona ptá, snad upřímně: „Které přikázání je první ze všech?“. Je už na cestě ke svatosti: chce více, chce slyšet povolání od Boha a odpovědět na ně. To, že pak odpověděl „rozumně“, ukazuje, že je asi „pokročilý“ na této cestě. A Ježíš to oceňuje slovy „Nejsi daleko od Božího království“. On se snažil posílit svůj duchovní život a to je právě náš 4. krok na cestě ke svatosti.

Ve čtvrté kapitole apoštolské exhortace „Gaudete et Exsultate“, papež František ukazuje na „pět významných projevů lásky k Bohu a bližnímu“. To je pět způsobů, jak posílit svůj duchovní život. Ve farnosti často zdůrazňuji 5 záměrů Božích pro náš život, které představují jako 5 duchovních vitaminů, které potřebujeme, abychom byli „zdraví křesťané“ (modlitba, společenství, duchovní růst, služba a evangelizace). Podle mě ty dva seznamy jsou dost podobné. A i když s tím nesouhlasíte, musíte uznat, že těch pět vitaminů a oněch pět vlastností si neodporují, ale doplňují se. Společně poslouchejme, co říká papež, a snažme se pochopit, co to znamená pro náš duchovní život a jak se můžeme přiblížit k Božímu království a ke svatosti.

Papež nám nabízí léky proti „některým nebezpečím a omezením dnešní kultury“. Proti „vznětlivému a prudkému neklidu“ nabízí snášenlivost, trpělivost a tichost. Proti „negativitě a smutku“ podporuje radost a smysl pro humor. Proti „pohodlné, konzumistické a sobecké lhostejnosti“ nám papež František nabízí odvahu a nadšení, „evangelizační elán“. Místo individualismu mluví o společenství. Proti „falešným spiritualitám bez setkání s Bohem“ nám nabízí ustavičnou modlitbu.

Otec Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti

Otázky k zamýšlení:

- Opravdu se snažím se přiblížit k Božímu království? Jaké konkrétní kroky dělám ve svém každodenním životě, abych posílit svůj duchovní život?
- Které z těchto pěti duchovních vitaminů nebo z oněch pěti „významných projevů lásky k Bohu a bližnímu“ mi nejvíce chybí, abych pokročil na cestě ke svatosti?

„Gaudete et Exsultate“

(„Radujte se a jásejte“)

Apoštolská exhortace papeže Františka o povolání ke svatosti v současném světě

Čtvrtá kapitola: Některé vlastnosti svatosti v současném světě

111. Charakteristiky, na něž chci upozornit, nepředstavují zdaleka úplný vzor svatosti. Je tu ale pět významných projevů lásky k Bohu a bližnímu, které vzhledem k některým nebezpečím a omezením dnešní kultury považují za zvláště důležité. Projevuje se v ní: vznětlivý a prudký neklid, který nás rozptyluje a oslabuje; negativita a smutek; pohodlná, konzumistická a sobecká lhostejnost; individualismus a mnoho forem falešné spirituality bez setkání s Bohem, které ovládají současný náboženský trh.

Snášenlivost, trpělivost a tichost

113. (...) Tento postoj není projevem slabosti, nýbrž skutečné síly (...) Boží slovo nás napomíná: „Daleko ať je od vás každá zahořklost, prehlivost, hněv, hádání, nactiutrhání a všechny druhy špatnosti“ (Ef 4,31).

121. (...) Neupadněme tedy do pokušení hledat vnitřní jistotu v úspěších, v prázdných potěšeních, v majetku, v ovládní druhých nebo ve společenském image. (...)

Radost a smysl pro humor

122. (...) Světec je schopen žít s radostí a smyslem pro humor. Aniž ztrácí smysl pro realitu, rozjasňuje druhé pozitivním duchem, plným naděje. (...)

Odvaha a nadšení

129. Svatost je také *parrésia*: to je odvaha, evangelizační elán, který zanechává stopu v tomto světě. (...)

139. Prosme Pána o milost neváhat, když od nás Duch žádá, abychom udělali krok vpřed. Prosme o apoštolskou odvahu předávat evangelium druhým a zřeknout se toho, že budeme ze svého života vytvářet muzeum plné vzpomínek. (...)

Ve společenství

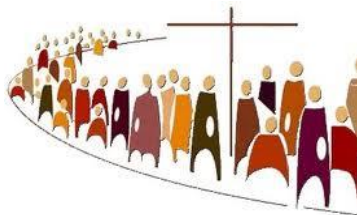
141. Posvěcení je společná cesta, po boku s ostatními. (...)

146. Na rozdíl od rostoucího konzumistického individualismu, který nás v našem úsilí o blaho nakonec oddělí od druhých, nemůžeme na své cestě posvěcování nikdy ustat od snahy ztotožňovat se s tímto Ježíšovým přáním: „Ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě“ (Jan 17,21).

Bez ustání v modlitbě

147. (...) Nevěřím ve svatost bez modlitby; ta ale nutně nemusí být dlouhá nebo spojena se silnými zážitky.

151. (...) Dovolím si tě nyní zeptat: existují chvíle, v nichž vstupuješ v mlčení do jeho přítomnosti, zůstáváš s ním beze spěchu a dovolíš si na něj hledět? Svolíš, aby ti jeho oheň zapálil srdce? Jestliže nedovolíš, aby v něm živil teplo lásky a něhy, nebudeš mít oheň, a jak pak budeš moct zapalovat svým svědectvím a slovy srdce druhých lidí? (...)

„Radujte se a jásejte“

Cesta ke svatosti, 5. krok: odevzdat svůj život Ježíšovi

„Dala všechno, co měla“

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

32. neděle v mezidobí, cyklus B (11.11.2018)

(1 Král 17, 10-16; Žalm 146; Žid 9, 24-28; Mk 12, 38-44)

V evangeliu Ježíš chválí chudou vdovu, protože „dala všechno, co měla“. Je to postoj odevzdanosti a proto ji Ježíš dává za příklad: i my máme odevzdat svůj život do jeho rukou. Je to náš pátý krok na cestě ke svatosti. Je to základní krok v duchovním životě, který máme udělat radikálně a vědomě jednou ve svém životě, ale který každý den máme obnovovat. Tento krok nazýváme „křest v Duchu Svatém“. Je to okamžik v našem životě, kdy si uvědomujeme, že vlastními silami se nemůžeme stát svatými. Cítíme, že potřebujeme dostat sílu Ducha Svatého a odevzdat svůj život Ježíšovi.

V podstatě je to jednoduché... ale pro nás to tak jednoduché není, protože my věci komplikujeme. Máme strach z toho, co se stane, když dáme svůj život Bohu. Ale nemáme důvod mít strach z Boha, protože on nás miluje a chce nás vést do svého království radosti a pokoje. Náš otec chce dát Ducha Svatého všem, jak nám říká Ježíš: „Jestliže vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha Svatého těm, kdo ho prosí!“ (Lk 11,13).

Proč máme takový strach? Protože je to duchovní boj. Papež o tom mluví v páté (a poslední) kapitole exhortace „Gaudete et Exsultate“. Zdůrazňuje, že máme bojovat proti ďáblu. A přidává, že „nejlepší protiváhou zla na této cestě je růst v dobrou, duchovní zralosti a lásce“, což představuje právě cesta ke svatosti. Papež píše, že tato cesta „vyžaduje ochotu k odříkání, a dokonce k darování všeho“. Ale nebojme se: „ten, kdo žádá všechno, také všechno dá“.

P. Alain Cleysac, administrátor farnosti

Otázky z zamýšlení:

- Jsem ochotný uznat, že vlastními silami nemůžu pokračovat na cestě ke svatosti a že potřebuji dary Ducha Svatého? Jsem připravený odevzdat celý svůj život Ježíšovi i tam „kde shledávám překážky“?

- Chci se nechat vést Duchem Svatým a rozlišovat „jak můžu lépe plnit poslání, které mi bylo svěřeno při křtu“? Mám touhu pokračovat a kráčet na cestě ke svatosti i přes duchovní boje?

„Gaudete et Exsultate“

(„Radujte se a jásejte“)

Apoštolská exhortace papeže Františka o povolání ke svatosti v současném světě

Pátá kapitola: Boj, bdění a rozlišování

Boj a bdělost

159. To není jen boj proti světu a světské mentalitě (...) Nelze ho také redukovat jen na boj proti naší slabosti a špatným sklonům (...). Existuje také ustavičný boj proti ďáblu, který je knížetem zla. (...)

160. (...) Když nás Ježíš učil „Otče náš“, chtěl přímo, abychom v závěru prosili Otce, aby nás vysvobodil od Zlého. Výraz, který je tam použit, se nevztahuje na zlo v abstraktním smyslu, ale je třeba ho přesněji překládat „Zlý“. Označuje osobní zlo, které nás týrá. Ježíš nás učil prosit každý den o toto vysvobození, aby nad námi Satanova moc neměla vládu.

163. Nejlepší protiváhou zla na této cestě je růst v dobrou, duchovní zralosti a lásku. Neklade odpor ten, kdo se rozhodne setrvat na mrtvém bodě, kdo se spokojí s málem, kdo přestane snít o tom, že se daruje Pánu ještě víc. Ještě horší je, když někdo propadne poráženecké náladě, protože, „kdo začíná bez důvěry, prohrál předem polovinu bitvy a zakopává svoje hřivny.“ (...)

Rozlišování

166. Jak můžeme vědět, že něco pochází od Ducha Svatého nebo že je to důsledek ducha tohoto světa nebo ducha ďáblu? Jedinou metodou je rozlišování, které vyžaduje nejen dobrou schopnost uvažovat a zdravý rozum. Je to také dar, o který je třeba prosit. (...)

169. (...) Proto prosím všechny křesťany, aby žádný den neopomenuli v rozhovoru s Pánem, který nás miluje, vykonat upřímné zpytování svědomí. Rozlišování nás současně vede k poznávání konkrétních prostředků, které Pán ve svém tajemném láskyplném plánu připravil, abychom nezůstali jen u dobrých předsevzetí.

170. (...) Buďme si stále vědomi toho, že rozlišování je milost. (...) Jde tu o smysl mého života před Otcem, který mě zná a miluje mě. Jde tu o pravý smysl mé existence, kterou nikdo nezná lépe než on. (...)

174. (...) Rozlišování neprovádíme proto, abychom zjistili, jak můžeme vytěžit víc z tohoto života, ale abychom poznali, jak můžeme lépe plnit poslání, které nám bylo svěřeno při křtu. To vyžaduje ochotu k odříkání, a dokonce k darování všeho. Šťěstí je totiž paradoxní a obdarovává nás těmi nejlepšími zkušenostmi tehdy, když přijmeme onu tajemnou logiku, která není z tohoto světa. (...)

175. Když před Bohem zkoumáme životní cesty, není žádný prostor, který by z toho byl vyloučen. Ve všech oblastech života můžeme stále růst a nabízet Bohu něco víc, a to i tam, kde shledáváme značné překážky. (...) Ten, kdo žádá všechno, také všechno dá (...)